

מסורת הש"ס

^[א] שנת קלנ.
ספחים פא.;
^[ב] סוטה נח.;
^[ג] וכן במוס' דחולין ט: ד"ה התם;

‏◈‏

נוסחת הריב"ן
[א] מאי: [ב] להחזיקן: [ג] אחד ואחד: [ד] שלשים יום ואין צדן כלום דנזיר טמא יכול לעשות תגלחת טומאה וקרנן טומאה ואפילו לאחר כמה ימים הס"ד ואח"כ מה"ד ומביאין סו': [ה] טומאה דלחמולו [ו]המגוס האין: [ז] כספק: [ח] כי סוטה דליכא אלא תרי בעל ונבעלת: [ט] דלא ידע:

‏◈‏

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה איבעיא וכו' דנין באן ק"ו היכי: (ב) ד"ה אמר רבנן וכו' אלא תרי הס"ד ותיבות בעל ונבעלת נמחק:

‏◈‏

גליון הש"ס
תוס' ד"ה וסופרין שלשים יום. כ"ון זה שייך לקמן דף נט ע"ב:

‏◈‏

הגהות מוהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה אמר רבנן וכו' האו בלנד וכו' אלא תרי כסוטה דליכא אלא תרי בעל ונבעלת כ"ל: [ב] תורה"י עלם וכו' מה שהוא מטמא על כל אדם בזהל וכו' כ"ל אי"מ: [ג] ד"ה וסופרים וכו' וקרנן טומאה כספק. כ"ב ע"י אי"מ:

‏◈‏

מוסף רש"י
עצם כשעורה הלכה וכו'. שהיה ר"ע דן קל וחומר מניין לרביעית דס התם שהנזיר מגלה על אהלכה, ק"ו מה שעם כשעורה שאינו מטמא בזהל מיר מגלה על מגעו ומשא, רביעית דס שמתמאה בזהל, דכתיב ועל כל נפש מת לא יבא, אינו דין שהנזיר מגלה עליה, ואמר ליה רבי אליעזר עקיבא שעם כשעורה הלכה למשה מסיני שהיא מיר מגלה עליה ורביעית דס אמה צא ללמוד ממונה בק"ו ואין דנין קל וחומר מהלכה, דלא ניתנה תורה שבעל פה לידרש כ"ג מדות (ושבת קלב). אף: שעם כשעורה שהנזיר מגלה על מגעה ומשאה הלכה למשה מסיני ואין כמזב בתורה, ורביעית דס אמה צא ללמוד ממנה דנזיר ק"ו מהלכה אלא מדבר הכמזב בתורה (ספחים אפ). הדרן עלך בהן גדול

גב' איבעיא להו. אלהאי דקאמרי במתני' ר' אליעזר ור' יהושע דאין דנין (א) ק"ו היכי קאמרי מי אמרינן ועם כשעורה הלכה למשה מסיני דנזיר מגלה עליו ורביעית דס קל וחומר מעטס כשעורה דנזיר מגלה עליו ואין דנין קל וחומר מהלכה אי לאו במידי דתרווייהו גמירי לה מקרא הלכה למשה מסיני דמטמא את האדם בזהל ועטס כשעורה קל וחומר כלומר ומעטס כשעורה קא גמרינן קל וחומר דברביעית דס יהא מיר מגלה וקאמר ליה אין דנין ק"ו מהלכה שאין למידין קל וחומר ממדיי דלא גמירי לה אלא מהלכה אי לאו דאמיא ליה מן המקרא: **ס"ש** **ועטס כשעורה [הלכה]**. שהנזיר מגלה עליו ורביעית דס קל וחומר ואין דנין קל וחומר מהלכה:

הדרן עלך בהן גדול

שני נוירים. שקיבלו עליהם מירות ציחד: **שאמר להן אחד ראיתי אם אחד מכס שנטמא**. ה"ז נאמן צ'להחזיקן בחזקת טומאה כל זמן שאין מכחישין אותו דהא או הודע אליו חטאתו כתיב (ויקרא ד) (או הודע אליו) מכל מקום: **ואינו יודע איזה מכס**. משלימין למירותן ומגלחין ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה בשותפות: **ואומר**. אחד מהן: **אם אני הוא כו'**. ועדיין אינן מותרין לשמות ביין לפי שיכול לומר על כל אחד ג' שמא טמא היה ותגלחתו שגילה עכשיו היא תגלחת טומאה אלא חוזרין וסופרין עוד שלשים יוסד' ומביאין קרבן טהרה בלנד מן השותפות: **ואומר**. אחד מהם אם אני הוא הטמא קרבן טומאה יו היה שלי וקרנן טהרה שלן חוה של עכשיו קרבן טהרה כו' ומעכשיו מותרין לשמות ביין: **גב' אצל הכא**. כיון דהוו תלתא שנים נזירים והאי דקאי גבייהו אע"ג דקיימי צרה"י הויא ליה צ'ספק טומאה צרה"ר דספיקו טהור: **אמר רבנן דר רב הונא**. כגון דקאים א' האחד בלנד ואומר ראיתי טומאה שמרקה לנזיירכס מצפנים דלא הוו להו אלא תרי צ' (ב) כבועל ונבעלת: **דיקא נמי**. דלא קאי צהדייהו דקאמר ואינו יודע דאילו הוה קאי צהדייהו אי אפשר דלא יוהו ידע:

וקא

הוא כלומר ויציאו שניהם קרבן טהרה והא ספק טומאה צרשות הרצים דמטהרינן נמי מסוטה גמרינן לה ולא ילפינן אלא דבר שאפשר להיות והכא בודאי אחד טמא ויש לומר דספק טומאה צרשות הרצים לאו מסוטה גמרינן ליה אלא כל חד וחד מוקמינן אחזקתיה וילפינן ליה מקרא פרק קמא דחולין (דף י:) להעמיד כל דבר אחזקתיה אף על גב דודאי אחד טמא כיון דלא ידעינן ליה ואף על גב דצפרק קמא דחולין (ג' טז) למאי דקא סלקא דעתיה קאמר התם הילכתא גמירי לה ומשמע התם דספק טומאה צרשות הרצים לאו משום חזקה אלא נגמר מסוטה במסקנא לא קאי הכי וצמקוס אחר [צריש מסכת נדה] מפורש באורך:

בהן גדול פרק שביעי נזיר

גז.

עצם כשעורה ה"לכה. דנזיר מגלה עליו דמקרא לא אחי כדכתיב על כל נפשות מת' לא יבא מידי דמיטמא צביאה ורביעית דס צעי לאגמורי מיניה מק"ו: או דילמא רביעית דס הלכה. מה שהוא מטמא ב' בזהל דלית להו נפשות² מת לרביעית דס דלדברה משמע דס חצי לוג שהוא שיעור שתי נפשות והלכה למשה מסיני הוא דמטמא בזהל צרביעית: ועטס כשעורה קל וחומר. כלומר מעטס כשעורה צעי ללמוד שיגלה על אהל רביעית דס: ואין דנין קל וחומר מהלכה. פי' מכח חומר שהוא הלכה למשה מסיני לא נעשה קל וחומר ת"ש רביעית דס קל וחומר ועטס כשעורה הלכה:

הדרן עלך בהן גדול

שני נזירים שאמר להם אחד וכו'. לריך לומר שהן שותקין שאם היו מכחישין אותו לא היה נאמן כדאמר' בקידושין צפ' האומר (ד' סה:) עד אחד צהכחשה מי מהימן: **בגל"חין ומביאין קרבן טומאה וקרנן טהרה ואומר**. לאו דוקא נקט ואומר אלא זה יקרב לשם מי שהוא חוה יקרב לשם מי שהוא: **אם אני הוא הטמא קרבן טומאה**. שנעשה ככר שלי וקרנן טהרה שנעשה ככר שלן (וחוה קרבן טהרתי):

וּסּוּפְּרִין שְׁלֹשִׁים יוֹם וּמְבִיאִין קָרְבָן. בשותפות: קרבן טומאה. חטאת העוף ועולת העוף אצל אשם לא מייתי על הספק צ'וקרבן טומאה כספק. עולת העוף תהא נדבה ומטאת ספק ולא תאכל ואשם שאינו מציא אינו מעכבו כרצנן דפרק ג' (לעיל דף יח:): וחכמים אומרים הציא חטאתו ולא הציא אשמו מונה ועריין אסורין לשמות ביין וליטמאות למתים ולכן

סופרים עוד שלשים יוס: **באומר ראיתי שנורקה טומאה ביניכם**. והוא עומד מרחוק דהוי ספק טומאה צרשות היחיד ואם תאמר אם כן יציא כל אחד קרבן טומאה ודאי דכל ספק טומאה צרשות היחיד שורפין עליה [תרומה] ויש לומר דלא גמירי מסוטה אלא דבר שאפשר להיות כסוטה דאפשר שנטמאת אצל הכא לא אפשר לעמאות שניהם דודאי אחד טהור ואם תאמר אם כן מאי פריך מעיקרא והא ספק טומאה צרשות הרצים לאו מסוטה גמרינן נמי מסוטה הרצים לאו מסוטה גמרינן ליה אלא כל חד וחד מוקמינן אחזקתיה וילפינן ליה מקרא פרק קמא דחולין (דף י:) להעמיד כל דבר אחזקתיה אף על גב דודאי אחד טמא כיון דלא ידעינן ליה ואף על גב דצפרק קמא דחולין (ג' טז) למאי דקא סלקא דעתיה קאמר התם הילכתא גמירי לה ומשמע התם דספק טומאה צרשות הרצים לאו משום חזקה אלא נגמר מסוטה במסקנא לא קאי הכי וצמקוס אחר [צריש מסכת נדה] מפורש באורך:

דקתני

וזמא ולא חשו על מה שהקריב קרבנותיו לחצאין: באומר ראיתי שנורק טומאה ביניכם. שהיה מרוחק מהם ד' אמות דהשתא לא הוו אלא תרי דהר"ל ספק טומאה ברשות היחיד:

(א) דיבור זה סובב על סופא דסופרים ל' יוס שנים ומביאין קרבן טהרה וכו'. (ב) דבור זה שייך למתני' דלקמן (דף נט ע"ב) **במת אחד מהן וכו'** דהתם מציאין קרבן טומאה מספק וע"ז סובב והולך דכרי רבנו ועי' בגליון הש"ס.

עין משפט

גר מצוה

א א מוי' פ"ט מהלכות מירות הלכה יד:
ב ב ג מוי' שם הל' טז ופ"ד מהלכות אצות הטומאה הל' א ופט"ו שם הלכה ח ופט"ו שם הלכה א:

ג ד מוי' פ"ט מהלכות מירות הלכה טז:

‏◈‏

הגהות התוספות
1. צ"ל על נפש מת. 2. צ"ל על כל נפשות.

‏◈‏

פי' הרא"ש

איבעיא להו עצם כשעורה הלכה. דנזיר מגלה עליו דמקרא לא אחי דכתיב על כל נפשות מת לא יבוא דמשמע דלא הוזהר אלא על דבר שטמא באהל ורביעית דהיינו כד לאגמורי מניה בק"ו וקא"ל ר"א אין כאן ק"ו משום דאין דנין ק"ו מדבר (שאינו) [שהוא] הלכה: או דלמא רביעית דס הלכה מה שהוא מטמא באהל דכתיב על כל נפשות מת דמשמע שיעור יב' נפשות דהיינו ב' רביעים: ועצם כשעורה ק"ו ואתה בא ללמוד רביעית דס מעצם כשעורה מתוך חומרא שיש ברביעית דס שטמא באהל משא"כ בעצם כשעורה וקא"ל אין דנין ק"ו מהלכה. פי' מתוך חומרא אהל שיש ברביעית דס שבא מהלכה:

פ"ח ב' נזירים שאמר להם אחד וכו' ומיירי שהם שותקים שאם היו מכחישים אותו לא היה נאמן כדאיתא בקידושין כל האומר דעד א' בהכחשה לא מהימן: מגלחים ומביאים וכו' לאחר שיכלו ל' יום שלהם: אם אני הוא הטמא קרבן טומאה יו שנעשה כבר הוא שלי וקרנן טהרה שנעשה כמכבדן הוא שלן: וסופרים (ג) שלשים יום מיום שנזיר הכי: וקרנן טומאה בספק היינו חטאת העוף הבאה על הספק ואינה נאכלת. מביא חטאת העוף לספק טומאה נזיר ואשם לא מייתי כרבנן דאמרי לעיל הכיאי חטאתו ולא הביא אשמו מונה. נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאי' אם נזיר טהור הוא דעולה ראשונה היתה חובה ועתה הוא מקריב חטאת ושלמים והודו חכמים לדברי בן

וזמא ולא חשו על מה שהקריב קרבנותיו לחצאין: באומר ראיתי שנורק טומאה ביניכם. שהיה מרוחק מהם ד' אמות דהשתא לא הוו אלא תרי דהר"ל ספק טומאה ברשות היחיד:

(א) דיבור זה סובב על סופא דסופרים ל' יוס שנים ומביאין קרבן טהרה וכו'. (ב) דבור זה שייך למתני' דלקמן (דף נט ע"ב) **במת אחד מהן וכו'** דהתם מציאין קרבן טומאה מספק וע"ז סובב והולך דכרי רבנו ועי' בגליון הש"ס.